

[Kjældgaard.]

skal henvise til den udførlige redegørelse, som forvaltningsnævnet har tilstillet handelsministeriet, kan jeg på mit partis vegne anbefale lovforslaget til hurtig vedtagelse.

Hans Pinstrup: Med henvisning til de af forvaltningsnævnet for krigsforsikring af løsøre anførte grunde anbefaler jeg lovforslaget.

Skytte: Også vi kan anbefale det foreliggende lovforslag, som er en rent praktisk foranstaltning, der oven i købet medfører en betydelig besparelse.

Johannes Jensen: Jeg skal blot på min gruppes vegne anbefale at tiltræde lovforslaget.

Minister fru Fanny Jensen: Jeg skal på handelsministerens vegne takke de ærede ordførere for velvillig behandling af det foreliggende lovforslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Udenfor dagsordenen giver jeg ordet til det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, for at han som ordfører for forslagsstillerne kan fremsætte et tidligere anmeldt lovforslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Thorkil Kristensen): Det forslag til lov om præmiering af opsparing, som jeg skal fremsætte for det høje ting, drejer sig jo om et af de store problemer i vor økonomi efter krigen. Det er en almindelig kendt sag, at opsparingen i dette land er for lille. Forbruget er for stort i forhold til vor produktive kraft, og derfor har vi det underskud på betalingsbalancen, som er centrum i vore økonomiske problemer i øjeblikket. Det må derfor være et spørgsmål, der alvorligt beskæftiger rigsdagen, hvilken holdning vi skal indtage overfor problemet opsparing her i landet. Sålange vi har det privatøkonomiske system — som jeg tror vi beholder —, vil den private opsparing være en meget væsentlig del af den samlede opsparing i landet.

Hvad private borgere sparer op, afhænger i praksis hovedsagelig af to faktorer. Den ene er deres indtægt, d. v. s. deres opsparingssevne; den anden er deres indstilling overfor opsparing og forbrug, som jo hæn-

ger sammen med hele deres indstilling overfor tilværelsen. De to ting kan man påvirke, den ene naturligvis gennem statens økonomiske lovgivning, den anden måske mere ad personlig vej, mindre igennem lovgivning.

Men hvad angår selve problemet indstillingen til opsparing, er det naturligt, at vi fra rigsdagens side også giver udtryk for, hvad man fra politisk hold, fra rigsdagen, synes er den ønskelige retning for udviklingen. For det kan jo ikke nægtes, at man meget tit møder det argument, at de, der sparer noget op, ikke bliver påskønnet, men tværtimod undertiden straffet; det, de sparer op, skal de senere betale formueskat af o. s. v.

Spørgsmålet om ved beskatningen at tage hensyn til opsparingen har derfor meldt sig. Det gør man automatisk, når man lægger en stor del af skatterne på forbruget, men sålange indkomstskatten spiller en stor rolle i vort skattesystem, må jo naturligvis også det spørgsmål dukke op, om man ikke i indkomstbeskatningen bør behandle den indkomst, der opspares, anderledes, nemlig gunstigere, end den del af indkomsten, der forbruges. Det problem har været drøftet mange gange, også i skattelovskommissionen, hvor man dog ikke har taget spørgsmålet op til alvorlig behandling — i hvert fald har man ikke ment at kunne finde en løsning af det. Jeg finder anledning til at oplyse, at den foregående regering beskæftigede sig med det spørgsmål, om man ikke, i hvert fald for de større indtægter, kunne forsøge en sondring mellem indkomster, der er opsparet, og indkomster, der er forbrugt, og lægge større skat på den del, der er forbrugt, end på den del, der er opsparet. Jeg bad skattedepartementet om at foranstalte en undersøgelse af det spørgsmål, og jeg retter det spørgsmål til den højtærede finansminister, om denne undersøgelse er fortsat i hans tid, og hvad der er kommet ud af den. Imidlertid er det klart, at vi må se at komme til bunds i spørgsmålet.

Der har indenfor de to partier, som forslagsstillerne repræsenterer, været overvejelser af spørgsmålet. Jeg ved ikke, hvem der er begyndt, men vi blev klar over, at man i begge disse to kredse arbejdede med problemet, og vi blev derfor enige om at arbejde sammen.

Vi har også været sammen med retsforbundet i et fælles udvalg. Retsforbundet har imidlertid efter forhandlingernes afslutning besluttet ikke at være medforslagsstiller, men jeg opfatter det dog sådan, at dette parti er sympatisk indstillet overfor